

STICHTING RADIOGEMEENTE

PREKENSERIE JAARGANG 61 NR 5

Schriftlezing:

LUCAS 24 : 25 – 27 EN
JOHANNES 20 : 26 – 29

DE GROTE ONTMOETING

DOOR A.H. AGTEREEK

Gehouden op

27 maart 2016 in de
Chr. Triumfatorkerk
in Den Haag

Ik wil vanavond een paar dingen zeggen over de Grote Ontmoeting, want daar gaat het over met Pasen. Je ziet dat bij Thomas en je ziet dat bij die twee mannen hier in Lucas 24 bij Kléopas en zijn vriend, die wij altijd de Emmaüsgangers noemen. Twee prachtige Bijbel-gedeelten. Misschien is het toch belangrijk om even het accent te leggen op vers 13. Zo begint dat Bijbelgedeelte: “En zie, twee van hen waren juist op die dag op weg naar een dorp, zestig stadiën van Jeruzalem verwijderd, genaamd Emmaüs.

Ik hoop niet dat u het erg vindt, maar ik heb daar een kleine verandering in aangebracht. Daar staat: twee van *hen*. Ik heb ervan gemaakt: twee van *Hem*. Deze twee mannen, Kléopas en zijn metgezel, waren van Hem. Ze waren van Jezus. Ik denk dat dat het allerbelangrijkste is wat een mens in zijn leven kan zeggen: “Ik ben van Hem. Ik ben van Jezus.” Misschien ben ik wat ouderwets, maar ik houd van dat oude catechismusboekje en van die *eerste Zondag*: “Wat is uw enige troost beide in leven en in sterven?” Dan komt dat ontzettend mooie antwoord: “Dat ik het eigendom ben van mijn getrouwe Zaligmaker Jezus Christus.” Dat is voor mij het allerbelangrijkste, dat ik weet, dat ik in leven en in sterven Zijn eigendom ben. Ik ben van Hem.

Paulus schrijft daar heel duidelijk over aan de Korinthiërs, als hij zegt: “Wij zijn gekocht en wij zijn betaald.” Hij heeft ons gekocht en Hij heeft ons betaald.

Het is misschien een verhaaltje dat u al kent. Ik heb het jaren geleden gehoord in Amsterdam in de Westerkerk, waar ik als jongen kerkte bij dominee Buskes. Hij vertelde dat aardige verhaaltje, dat er een jongetje was en die had een bootje in elkaar geknutseld en hij liet dat bootje varen op een van de grachten in Amsterdam, de Prinsengracht. Hij had het aan een touwtje vast, maar u snapt al wat er ging gebeuren: hij liet het touwtje los en het bootje ging op de golfjes verder bij hem vandaan.

Na verloop van tijd zag hij dat bootje weer in zo'n uitdragerszaakje in de Jordaan. Hij dacht: dat is mijn bootje. Ik heb dat gemaakt. Hij ging naar binnen en hij zei tegen die meneer: “Dat is mijn bootje. Dat heb ik gemaakt.” Die man zei natuurlijk: “Ja, iedereen kan dat wel zeggen. Het kost f 1,50. Ga naar huis, probeer het te krijgen. Dan kun je het weer kopen.” Dat deed hij. Hij kocht dat bootje voor f 1,50.

Ik kan mij nog herinneren dat Buskes het zo ontroerend mooi zei in die grote Westerkerk “Hij hield dat bootje in zijn handen en hij zei: Nou heb ik je gemaakt en ik heb je ook nog gekocht. Je bent nu helemaal van mij.”

Ik moet u zeggen, deze woorden van dat jongetje zouden mijn woorden kunnen zijn: Hij heeft ons gemaakt en Hij heeft ons gekocht. Wij zijn het eigendom van Jezus geworden. Ik zou kunnen zeggen: Wij zijn Zijn eigendom. Wij zijn van die Ander met een hoofdletter. Laten wij dus heel voorzichtig met elkaar omgaan.

Ik ga heel voorzichtig met de dingen van mijzelf om. Ik hou van mijn boeken en ik hou van mijn auto. Een poosje geleden vroeg mijn schoonzoon: “Pa, mag ik uw auto even lenen?” Ik had niet de moed om nee te zeggen, maar ik gaf mijn auto met angst in mijn hart. Ik hou van mijn bezittingen. Daar ben ik zuinig op. Zo is de Here God zuinig op ons. Hij is zuinig op u en Hij is zuinig op mij.

En omdat wij van die Ander zijn, laten wij dan ook zuinig op elkaar zijn. Twee van Hem... Maar als je van Hem bent, dat ben je ook van hen. Dan hoor je ook bij elkaar.

Ik geloof met heel mijn hart, tot op de dag van vandaag, in de kerk, in de gemeente van de Here Jezus Christus. Wij horen bij elkaar, ook al rollen we soms over de straat, ook al hebben we ruzie, ook al kun je eigenlijk geen volmaakte kerk of gemeente vinden, maar wij horen bij elkaar. Omdat wij bij Hem horen, horen wij namelijk ook bij elkaar. Ik kan mij niet indenken dat ik zonder de gemeente, zonder de kerk zou kunnen leven. Wij horen bij elkaar.

Deze twee mannen worden genoemd: Kleópas en zijn vriend. Ik zeg vaak liever: Kleópas en zijn metgezel. Want als je vriend gaat zeggen, dan denken de mensen weer bepaalde dingen. En je moet zo voorzichtig zijn met preken. Dat merk ik telkens weer.

Ik weet een klein beetje wie die metgezel is. Dat kan alleen maar Lucas zijn, want Lucas heeft dit geschreven. En hij treedt zo in details. “Wij liepen met zijn tweeën. Plotseling was Hij daar en Hij vroeg: Waar praten jullie over? Hij gaf antwoord. Hij deed de Schriften open en begon bij Mozes en de profeten en legde alles uit wat op Hem betrekking had. Toen kwamen we bij ons dorp en ons huis en Hij deed alsof Hij verder zou gaan en toen hebben wij gezegd: Here, kom bij ons binnen, want het is avond, het is nacht geworden. Hij ging bij ons binnen en brak het brood en wij herkenden Hem.”

Het wordt tot in de details beschreven. Dat kan alleen maar iemand doen, die het heeft meegemaakt en beleefd. Ze hebben een ontmoeting met Jezus, de Grote Ontmoeting.

Ik denk dat wij daar misschien te weinig over praten in de kerk. Het is misschien te rationeel, te theologisch geworden, maar het gaat om die Grote Ontmoeting.

Thomas heeft ook zo'n merkwaardige ontmoeting gehad, toen hij plotseling oog in oog stond met Jezus. Deze twee mannen ook. Thomas wordt geregeld “de ongelovige Thomas” genoemd. Ik maak mij daar altijd een beetje kwaad over. Ik geloof niet dat Thomas zo ongelovig was. Wat moet hij het moeilijk hebben gehad. Is dat wel eens tot ons doorgedrongen dat deze man, deze discipel en ook Kleópas en Lucas, laten we maar zeggen, het zo moeilijk hebben gehad? Jezus heeft namelijk gezegd, en Jezus is geen leugenaar:

“Heb goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.” En dan zien ze nota bene dat het tegenovergestelde gaat gebeuren, dat niet Hij de wereld overwint, maar dat de wereld Hem overwint. Hij wordt gemarteld, gekruisigd en deze Jezus sterft en wordt begraven. Ik kan mij zo voorstellen dat je het dan zo ongelooflijk moeilijk hebt, dat je denkt: Heer, hier snap ik totaal niets meer van.

Ik ga niet een lans breken voor twijfel, maar ik denk dat er soms een gezonde twijfel in ons leven kan zijn. Ik had een paar weken geleden een predikantenvergadering. Toen zei ik tegen de collega's, dat ik soms geen raad weet met bepaalde Bijbelgedeelten. Sommigen keken verschrikt op en dachten: is Agtereek nu ook al vrijzinnig en modern geworden? Ik heb het ze gezegd. Er staat in Jacobus 5: “Is er iemand ziek onder u, hij roepe de oudste van de gemeente, zalf hem of haar met olie en het gelovig gebed, dat zal de lijder gezond maken.”

Ik kom in kerken en in gemeenten waar dit gebeurt. En ik moet u zeggen, ik zie zo weinig dát het gebeurt. Mensen die ziek zijn, blijven ziek of worden zieker en sterven. Ik kan mij zo voorstellen, net als Thomas en deze twee mannen hier op weg van Jeruzalem naar Emmaüs, dat zulke dingen plaats vinden in ons leven en dat je zegt: Daar weet ik eigenlijk geen raad mee. Hoe zit dat nu toch precies?

Toen ik jonger was, had ik op heel veel dingen een antwoord. Nu ik wat ouder ben geworden, kan ik alleen maar zeggen: Ik heb geen antwoord. Maar één ding weet ik zeker: ik ben gekocht en ik ben betaald. Ik ben Zijn eigendom. In leven en in sterven behoor ik de Here. Ik zou zeggen met dat prachtige regeltje van dat mooie lied: “Het is mij goed wat mijn God mij beschikt.” Het is mij goed wat God toelaat. De Grote Ontmoeting.

Ik heb mij afgevraagd: wat is toch vaak de oorzaak dat wij in zo'n conflictsituatie terecht komen? Wat is toch de oorzaak van dat ongelof en van die twijfel bij Kleópas en Lucas? Mag ik u daar drie antwoorden op geven?

In de allereerste plaats hebben ze eigenlijk de woorden van Jezus niet geloofd. Hij heeft gezegd in Matthéus 12: “Gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in dat zeemonster, zo zal de Zoon des mensen zijn drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde.” Hij heeft gezegd in Johannes 2, de bruiloft te Kana: “Breek deze tempel af en na drie dagen zal Ik hem weer opbouwen.” En één van de engelen heeft gezegd toen de vrouwen naar het graf gingen: “Wat zoek je de Levende bij de doden? Hij is opgewekt *gelijk Hij gezegd heeft*.” Het is gezegd, maar misschien waren ze het wel vergeten.

Het tweede wat mij zo opvalt, ze geloofden het getuigenis van de mensen niet die Jezus Christus hadden gezien en die hadden gehoord dat Hij was opgewekt. Het Marcusevangelie staat daar vol van. Ze geloofden het getuigenis niet.

Misschien leuk om te vertellen. Zo is het vandaag aan de dag nog. Mijn vrouw en ik doen altijd op zaterdag samen de boodschappen in Den Haag. Dat vinden we gezellig. In de Van Hoytemastraat gaan we eerst naar groenteman Smits en dan gaan we even verder het hoekje om naar een hele fijne banketbakker. U merkt wel aan mij dat ik van een fijne banketbakker hou. Wij deden dat, ik denk, veertien, vijftien jaar geleden en toen stonden daar voor die winkel van Jarreau vier mannen in donkere pakken. Ik zei tegen mijn vrouw: “Is hier nu een begrafenis op zaterdag?” Mijn vrouw is, denk ik, soms helderder dan ik, die zei: “Nee, dat zijn lijfwachten.” Dat klopte ook. Want in de winkel van Jarreau was koningin Beatrix. Mijn vrouw is erg vrijmoedig - u zult het niet geloven, maar ik ben toch wat verlegen - en zei tegen die mannen: “Mogen wij naar binnen?” “Ja, hoor,” zeiden ze. Binnen was er niemand, behalve koningin Beatrix met, ik denk, een hofdame en wij gingen ook naar binnen.

Natuurlijk hebben wij niets tegen hare majesteit gezegd, maar het was wel heel erg bijzonder om zo dichtbij haar te staan, zo schouder aan schouder. Je gaat niet raar doen, maar ik heb even geprobeerd om heel scheel te kijken om te kijken wat ze zei. Wat dat betreft had ik een vrouw kunnen zijn, ik ben enorm nieuwsgierig.

Maar nu komt het volgende. Wij gingen die winkel uit en ik belde direct mijn oudste dochter op. Ik kreeg onze schoonzoon, de schoonzoon die de auto wilde lenen. Ik zei tegen hem: “Moet je nou eens horen wat wij meegemaakt hebben bij die banketbakker.” Hij vroeg: “Wat dan?” Ik zei: “Wij hebben gestaan naast hare majesteit de koningin, Beatrix.” Toen zei hij: “Ja, hoor...”

Daar heb je de twijfel. Ik had het meegemaakt, ik had het beleefd: schouder aan schouder met de koningin en dan zegt zo'n schoonzoon: “Ja, hoor...”

Zo is het vandaag aan de dag nog. Mensen maken vaak grote dingen met de allerhoogste God mee en wij gaan twijfelen en zeggen: “Het zal wel...” Het woord van Jezus geloven we vaak niet, dat leggen we naast ons neer. Het getuigenis van mensen die grote dingen met de Allerhoogste hebben meegemaakt, geloven we niet. En heel merkwaardig, het profetische woord geloven we niet. Dat is de oorzaak van ongelof en twijfel.

Dan komt Jezus en dan staat er zo prachtig: “En Hij begon bij Mozes, dat zijn die eerste vijf boeken van de Bijbel, en bij de profeten en legde aan hen uit alles wat op Hem betrekking had.” Het klinkt een beetje hoogmoedig en dat is niet de bedoeling, maar Jezus deed hetzelfde wat ik doe: Hij ging de Bijbel openen, Hij ging de Schriften openen en Hij predikte.

Ik denk dat dat het allerbelangrijkste is wat je kunt doen. Mijn hele leven heb ik het gedaan: het Woord van God geopend en gezegd: “Mensen, er staat geschreven...” Dat vind je door heel de Bijbel heen. In Marcus 2 komt Jezus thuis in Nazareth en dan staat er: “En Hij sprak het Woord.”

U kent die geschiedenis in Handelingen van Filippus, de evangelist, en die minister. Die minister leest uit de boekrol en hij snapt er totaal niets van. Filippus vraagt: “Versta je ook wat je leest?” Dan zegt die man: “Hoe zou ik het verstaan als niet iemand mij dit uitlegt?” Dan staat er zo mooi in het Handelingenboek: “En uitgaande van dát Schriftwoord predikte hij hem Jezus.”

Het allerbelangrijkste is dat dit Boek opengaat en dat er uit dit Boek wordt gepredikt, want het is zo'n wonderschoon mooi Boek wat we in handen hebben. Het is alleen zo jammer dat er zovelen vandaag aan de dag in de kerk, ook leiders, overal vraagtekens hebben gezet. Klopt dit wel? Is dit goed? Deugt dit wel? In plaats van uitroeptekens.

Ik moet u zeggen, er staan dingen in die ik absoluut niet begrijp. Als ik denk aan het boek Openbaring, dan moet ik zeggen: ik vind het een prachtig boek om te lezen en dat heb ik vele malen gedaan, maar ik heb alleen maar gesproken over de eerste vijf hoofdstukken. Op die andere hoofdstukken heb ik nog niet veel licht, die begrijp ik niet. Maar het is zo'n fascinerend mooi Boek om te lezen en te ontdekken: de Here God spreekt tot je, ook vanuit dit geweldige Boek.

De Grote Ontmoeting. Ach, je vindt dat telkens weer. Ik zou zomaar een ander voorbeeld kunnen noemen. Ik denk aan Paulus, hij heette toen nog Saulus. Hij was op weg om christenen te vermoorden en op die bijzondere weg ontmoette hij Jezus. “Saul, Saul, waarom vervolgt ge Mij?” En Paulus zei: “Wie bent U, Here?” En Hij zei: “Ik ben Jezus, die jij vervolgt.”

Dat gebeurt nog. Ik preekte vanmorgen in een grote evangelische kerk in Heerhugowaard. Na afloop kwam er een mevrouw in de consistoriekamer die zei: "Mag ik u iets vertellen?" Ik zei: "Heel graag." Zij vertelde dat ze Moslima was geweest en dat ze ergens op een perron stond om voor een trein te springen, want ze zag het niet meer zitten. Maar voordat ze dat deed, hoorde ze die stem: "Wat ben je van plan? Je bent zo ontzaglijk veel waard in Mijn ogen. Wat ben je van plan? Doe het niet." Zij vroeg net als Paulus: "Wie bent U?" Toen werd er gezegd: "Ik ben Jezus." Ze kwam radicaal tot geloof en bekering. Een bijzondere vrouw die ik vanmorgen ontmoette in Heerhugowaard.

Mensen, het gaat om die Grote Ontmoeting. Ik heb vaak het idee - en ik heb er misschien ook aan meegedaan - dat we in onze jonge jaren te rationeel waren, te theologisch. Ik denk dat het goed is om theologisch te zijn, maar wat is het ontzettend belangrijk dat je weet dat het gaat om die geweldige ontmoeting met de levende God. Het gaat om die geweldige relatie met de Vader in de hemel. Het gaat om dat geweldige tussen Hem en tussen ons, tussen Hem en tussen mij: die ontmoeting.

En dat heeft Jezus mogelijk gemaakt door Goede Vrijdag en door Pasen. De prijs is zeer hoog geweest, zo ontzettend hoog, dat wij daar geen woorden voor kunnen vinden.

Toen ik nog dominee was in Twente, deden mijn vrouw en ik vaak boodschap in Rijssen. U weet, Rijssen staat bekend om de zogenaamde zwartekousenkerk. Ik zeg daar geen lelijke dingen over. Ik herinner mij dat wij ergens een overhemd kochten en die meneer zei tegen ons: "U komt hier zeker niet vandaan." Ik zei: "Nee, wij komen uit Westerhaar bij Vriezenveen vandaan." Hij zei: "U spreekt ook niet Twents, wat doet u dan helemaal in Westerhaar?" Ik zei: "Meneer, ik ben dominee." Toen gaf ik een fijn woord, dat ik bij Jezus hoor, die voor mij gekruisigd en gestorven is. Daarop zei die man: "U hebt een heel goedkoop evangelie."

Toen ben ik zo ontzettend boos geworden. Ik heb mij weten te beheersen anders had ik die man over de toonbank gehaald. Want het is geen goedkoop evangelie. God gaf alles, God gaf Zijn Zoon en Hij gaf Zijn leven. Dan zijn er kleine mensjes met zwarte pakken en zwarte gezichten en die zeggen: het is goedkoop. Dan komt mijn Amsterdamse straatjongen jeugd weer naar boven, dan word ik ontzettend boos.

Mijn vrouw is het daar niet mee eens, die zegt: "Je moet in de liefde blijven." Daar heb ik het wel eens moeilijk mee. Maar u snapt hier in de kerk: ik ben ook niet volmaakt. Er moet nog heel veel aan mij geschaafd worden, maar ik heb nog heel wat tijd.

In ieder geval is Pasen de Grote Ontmoeting. Ik heb zo'n groot verlangen dat u net als Thomas kunt zeggen: "Ik heb Hem ontmoet." Ik hoef niet mijn vinger te leggen in Zijn wonden. Ik hoef niet te kijken naar Zijn handen en naar Zijn voeten en ook niet naar Zijn zij, ik heb Hem ontmoet. Here, ik heb U ontmoet. Kleópas en Lucas, ze hebben Hem ontmoet. Wat een feest is dat geweest. Toen Hij binnenkwam, toen werd de Gast Gastheer. En dan staat er zoiets moois en daar eindig ik mee: "En Hij ging bij hen binnen om bij hen te blijven."

Wij hebben een aantal kinderen. Eén van onze kinderen heeft haar geloof aan de kapstok gehangen door teleurstellingen in de kerk en misschien ook wel teleurstelling in pa of ma. Dat weet ik niet. Ik ga mijn handen niet wassen in onschuld. Laatst zat ze bij mij in de auto. Het was donker en dan kun je zo heerlijk praten. Toen heb ik tegen haar gezegd: "Lieve meid, je komt van Jezus nooit meer af. Hij komt bij je binnen om bij je te blijven." Ik heb haar gedoopt, zij heeft belijdenis gedaan, een ontzettend lieve vrouw. Op het ogenblik is ze wat kwijt. Maar je komt van Jezus nooit meer af. Hij komt bij je binnen om bij je te blijven.

Lieve mensen hier in de kerk, ik weet niet waar u allemaal vandaan komt, ik ben hier ook maar gast, ik wil alleen maar tegen u zeggen: laat Pasen - ook morgen kan het nog, tweede Paasdag, en op derde en vierde Paasdag - laat Pasen een geweldige ontmoeting worden met de levende Heer, dat u weet: ik ben van Hem en ik ben gekocht en ik ben betaald. Amen.